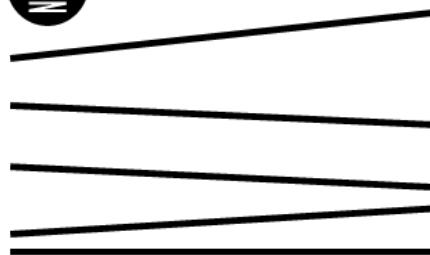

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Rosenkilde, Christen Nyemann.; [Chr. Niemann Rosenkilde].
Titel Title:	<u>Den ulykkelige Edvard : en Vrøvleroman</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : i Commission hos Boghdr. Bakke, ca. 1855
Fysiske størrelse Physical extent:	8 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Den

ulykkelige Edvard.

En Brovleroman.

Kjøbenhavn.

Saaes i Commission hos Boghdr. Bakke, Montergade 53.

Trykt hos J. E. Bording.

59

5000

Alte deutsche Literatur

Ein Verzeichnis

Verzeichnis

der in der Bibliothek des
Herrn von ...
zu ...

Tordenen rullede op og ned ad Gaderne og Lynilden knittede i den skønne Morgenstund Slag i Slag, da den ulykkelige Edvard sprang ud paa Gangstien, lukkede forsigtigt Vinduet efter sig, saa op til Himlen, rakte de smaae, hvide Hænder i Veiret, ilede saaledes ad Strandveien mod Kjøbenhavn og raabte — O! I Guder!

Hans Kone, ung og deilig, opdragen med den største Kunst i en høiere Dannelsesanstalt, maatte han, for ikke i den strænge Kulde at gaae uden Frakke og Hat, lade blive tilbage som Pant hos Kromanden i Slutester, hvor hun med utrættelig Flid arbejdede paa sine 2 nye Romaner — „Caroline, eller was thut die Schwesterliebe nicht“, — og „Amalie som Kone, Søster, Svigerinde, Commandeersergeant og dog god Kone i sit Huus“, — medens hun med hellig Iver tænkte paa Udarbejdelsen af en ny tragicomisk Opera, kaldet „Schlesvigholstein“ eller „Landet fundet og forsvundet“ med indlagte Charakterdandse og utallige Optog og Optoier af Dhrr. Beseler, Reventlou, Tiedemann og Franke m. fl., og mange ynkkelige Tableauer af Otrivin Müller i Svømmesele med Damer.

Og det var med god Grund at den ulykkelige Edvard var saa betydelig ulykkelig, thi Skæbnen havde paa det ubarmhertigste traadt saavel ham som Konen i Hælene; for ikke længe siden havde hun saaledes paa

en smul Søndag Eftermiddag ladet en fortræffelig Kogebog trykke paa Rattuntrykkeriet i Padua, men Byfogden i Solbek sandt de deri forestrebne Retter altfor rørige og ikke passende til Bondestandens sande Tarv, og da han dernæst, med høiere Tilladelse, antog, at den deri saa meget anbefalede Gullerods-Komplot muligt i visse Tilfælde kunne give den første Anledning til at fremkalde Tanter hos Amagerbonden, der under visse Omstændigheder kunne tage en stæv Retning og sandsynligt, ved agiterende Bestræbelser udbændigt fra, gjøre en skadelig Indvirkning paa hans naturlige funde Sands og roesværdige Eigegylbigbed for hvad der ikke vedkommer ham, og da heraf let den første Spire kunde udvikles til fremtidige ubetimelige Onsker og Begjæringer, der igjen kunne lede til practiske Forsøg paa Foretagender, hvorved Andres velerhvervede Rettigheder muligt kunne blive udsatte for at krænkes, — — saa forbød han meget viseligt Bogens Læsning i Solbeks Amt og satte en Priis Tobak paa hendes Hoved.

Uden Hjem og Paraplui, ja næsten uden Klæder, vandrede dette ulykkelige Egtepar omkring fra Steb til Steb suckende efter selv kun en ringe Deel af det ethnographiske Museums utallige, oversflodige, grønlandste Dragter og chinesiske Solskjærme, — men Etatsraad Thomsen hørte ikke deres Klager og havde da heller Intet at undvære. Bestændigt forfulgte, havde de ikke engang Tid til at spise den Mad, de ikke havde med dem, og for at vildlede saavel Herreds- som Bysfødterne gik de med hvert Skridt frem, to Skridt tilbage.

Dog dette hans Kones literaire Uheld alene vilde ikke have kunnet nøde ham til offentlig at udsende i den atmosfæriske Luft et for hans religiøse Sind saa fortvivlende Udbrud, som: O! I Guder! nei ogsaa i sin egen Person var han bleven forfulgt af Skjæbnen,

— vel havde han forsøgt sig i flere forskjellige Livsstillinger, men havde dog aldrig kjendt den stille og rolige, sorgløse og derfor saa saare lyttelige Tilværelse, hvorved en Ultapper i Kjøbenhavn befinder sig saa upefskrivelig vel.

Født paa Vandet, det vil da sige paa det store salte Hav, og altsaa, af Gud veed hvilken Grund, engelsk Borger, havde han modtaget sin første Opdragelse og Dannelse paa den jydste Hede blandt det vinstribelige Nomadefolk, som man sædvanligt kalder Kjældringer eller Natmænd; dog forfaldt vor Helt aldrig til de af mange af hans Samtidige nærede Bidsfarelser, at det i en snæver Bending er tilladt at laane Livets daglige Fornødenheder hos andre, der deraf have mere end de selv kunne fortære, nei ingenlunde, — hans naturlige sunde Sands og meget muligt ogsaa Læsningen af adskillige Pritisstrifter, som Dagen, Hollard Nielsens danske Ugeskrift og Aftenbladet havde ikke blot fremkaldt, men ogsaa befæstet den Overbeviisning i hans Bryst, at Mennesket skal arbejde i sit Ansigt Svæd for det daglige Brød og at selv den simpleste Arbejder er sin Løn værd.

Som sagt han var forud for sin Samtid og havde allerede i ung Alder gjort mangt et grundigt Indblik saavel i Land- som Statshuusholdningen og derved var han kommen paa den lyttelige Tanke, at en god Ansættelse som Dientjener hos et rigtigt fornemt og rigt Hershabs visnok maatte kunne føde sin Mand og muligt endda give et lille Overflud, som, hvis man aldeles ikke havde andet Brug derfor, med Tåknemlighed vilde modtages af Statsskjældsafbetalingselskabets bortløbne Kassierer, en Slags Godgjørenhed, der var godt anseet hos høiere Bedkommende, da muligt derved end mere af Statens Indtægter kunne afsees til behagelige men kostbare Føretagender.

Det lykkedes ham ogsaa virkelig, uagtet Kartoffel-
sygen og Dyrtiden i Forbindelse med at Frygten for
Cancelliets Beslaglæggelser havde sat ham diverse graa
Haar i Hovedet, at opnaae en saadan Tjeneste hos en
meget fornem og velhavende Familie, hvor Konen gik
med i Huusholdningen og Bordet stod dækket endog foran
Sengen om Natten.

Men Intet paa Jorden er fuldtommen tilfreds-
stillende, hverken Søren Kirkegaards Permissioner eller
hans Philosophi, saalidt Skolelærernes Pønning som
den danske Marines Virksomhed, og saaledes hændte
det ogsaa at dette fornemme Ægtepar, for hvem alle
Midler stode til Raadighed og som kunde have levet
som 2 Blommer i eet Æg og ene offret sig afvejlende
til godgjørende og fornøielige Beskæftigelser, — til
Uddeling af gudelige Bøger og derefter til Bordets
og andre ædle Nydelse, — at dette Ægtepar, sige vi,
havde Sorger, fremkaldte ved hvad man gemeenlig
kalder ægteskabeligt Kjæbleri, men som i den fornemme
Verden kaldes „Scener“.

Uagtet Konen var noget tunghør, var hun dog
inderlig from, men desværre havde hun en altfor stor
og i betænkelig Grad selsvigholstenstfundet Familie, der
søgte at trække saa meget som muligt fra Huset, — og
naar nu Manden undertiden fandt, at hendes store
Gudhed og Føielighed gik for vidt og gjorde et svagt
Forsøg paa at tage lidt af de overflødige Gaver til-
bage igjen, bleve saavel Konen som Familien fortryde-
lige og det Tillidens og Kjærlighedens Baand, som
saa smukt bør sammenknytte Ægtefolk, saavel som Jord-
drot og Fæstebønder, blev foruroligende løsnet, indtil
høiere Hensyn, navnlig det Onstelige i Huusfredens
Bebarelse, nødte Manden til at krybe til Korset —
og — seie Familien, hvorpaa Baandet igjen tral sig
ligesaa stramt som før, — men Taarerne fløde rigeligt

ned ad hans Kinder, til Trost for hans sømme Samvittighed og sølsomme Hjerteslag, som vilde have gjort en simpel Borgermand og navnlig en Stomager i Christenbernitovstræde, stor Vre.

Under saadanne Omstændigheder kunde Edvard vel have de bedste Udsigter til, hvad man kalder — at smøre sin Vre, — og han havde allerede lade alle sine Frakker forsyne med mange og dybe Lommer og tilforhandlet sig den bekjendte fabelagtigstore Nadsband fra gamle Kongevei, — men Sjælden var ham igjen i Hælene; med hver Dag tiltog nemlig Concurransen, idet saavel Civile som Militaire, Christne som Jøder søgte og opnaaede lignende Ansættelse og afslagde utallige Prøver paa alle til Faget hørende Færdigheder og Hundekonster.

See dette voldte ham bestandig Sorg og Vregrelse, og tog ham mangen feed Bid af Munden, og da den udlomne Helligdagsanordning derhos forbød ham at arbejde om Søndagen, — hvorved han tidligere havde tjent sig mangt et Gratiale navnlig hos flere fornemme Damer, — var Tjenesten langt fra hvad den havde været, men dog endnu tilstrækkelig til rigeligt Underhold for en Familie udenfor Bøndestanden og med Afgang til Herfabels Kjøkken og Kjelder.

Saaledes stode Sagerne i Europa, da netop en Nat lige paa Slaget 12, Herren i Huset døde, og fra den Tid daterer sig den ulykkelige Edwards ubeskrivelige Ulykke; vel fulgte han, som alle, der havde levet med den salig Afdøde, Sophie Bonhofs Exempel, og græd Taarer som Pottebeen, men Entens Omstændigheder vare ikke med de bedste, — Livsfornødenhederne og navnlig Gaaseleverposteiene steg foruroligende i Priis og alle Julemærker saavel som den unge Hr. Sørensens Ansigtstræk tydede paa en forestaaende Revolution i Forholdene.

Den ulykkelige Edvard fik en gammel Uniformsfrakke og et Krøllejern tilligemed sin Studsmaalshog, og med denne under den ene Arm og sin Kone under den anden vandrede han, af Skjæbnen slagen, men ikke overbunden, ligesaalidt som Slesvigholstenerne under Bonins og Willisens Commando, — paa sin Fod til Slutestier, hvor han besluttede at afvente Begivenhedernes Gang, medens han spiste nogle blødfogte Æg og læste med stor Andægtighed den samme Dag udtomne lille Spaadomsbog „ved Thronstiftet“.

Reppe havde han endt Læsningen og kastet Dinene mod Himlen, da hans Blik faldt paa Barometret, men dettes foruroligende Stigen saavelsom Kragernes varseljende Flugt om Cancellibygningen, frembragte en saadan Uro hos ham, at han ikke kunde modstaae en mægtig Trang til med al Behændighed at springe ud af Vinduet, for igjen, styrket paa Sjæl og Legeme, at begive sig ud paa Livets Reglebane; — vi have i det Foregaaende seet ham udføre dette og ile mod Kjøbenhavn under det for hans moraliske Charakter saa betegnende Udraab: D! I Guder!

